

[Freddy Madsen]

mening kunne få indflydelse på afgørelserne. Vi har længe haft en mistanke om, at det forholdt sig på den omvendte måde. Det glæder mig på ét område at kunne rette en tak til ministeren, og det gælder indrømmelsen af, at vi også på dette punkt vurderede tingene rigtigt. Efter at ministeren har glædet sig over debatten som et hovedformål for U 90, fortsætter hun – jeg citerer:

»En vurdering af den offentlige debat om U 90 er derfor en vigtig opgave for det centrale uddannelsesråd i den kommende tid. Jeg har da også bedt det centrale uddannelsesråd om at komme med en vurdering af denne debat i 1980-81. Herudover kan jeg til afslutning henvise til, at jeg for nylig har anmodet uddannelsesrådet om at påtage sig en ny opgave nu efter afslutningen af arbejdet med U 90.«

Ja, så er den sag klaret.

I 1980-81 kan CUR afgive en venlig kommentar til den folkelige debat, men i øvrigt er arbejdet med U 90 afsluttet. Imens fortsætter ministeren sin rullende planlægning ud fra nøje afstukne retningslinjer. Ministeren siger, at hun vil forsøge at uddrage væsentlige elementer af debatten om U 90. Ja vist, men formålet er klart. Under dække af smukke ord om lighedsfremmende uddannelsesbestræbelser skal uddannelsessystemet indrettes efter storkapitalens behov. Uddannelserne skal splittes op i små moduler, hvor den enkelte harmoniseres til hensigtsmæssige adfærdsformer under skiftende samarbejdsforhold, som det hedder. I forgrunden står erhvervslivets ensidige behov. På det grundlag skal man opbygge den livslange og tilbagevendende uddannelse afpasset efter kapitalens behov.

Kommunisterne er ikke modstandere af ændringer i uddannelsessystemet. Vi kan også anerkende, at moduler er anvendelige under visse omstændigheder, men vi advarer nok en gang mod de indsnævring af overblik og udsyn, der er en del af de planer, der nu realiseres. Vi ønsker, at uddannelsen, samtidig med at den giver kompetence til en indsats i det produktive liv, skal udvikle menneskene til stadig større forståelse af den omgivende virkelighed. Det er ud fra denne forudsætning, vi bekæmper den nuværende tendens og stiller vore egne forslag.

Lad mig så til slut sige, at også denne debat er i og for sig lærerig. Det, vi i hvert fald

får ud af den, er, at hvis der nu er nogen, der står sammen i dansk politik, så er det Bertel Haarder og Ritt Bjerregaard, og det er jo da en oplysning . . .

Første næstformand (Erlendsson):

Undervisningsministeren!

Freddy Madsen (DKP):

Ja, undskyld, hr. formand, uanset titlerne står de sammen alligevel.

Første næstformand (Erlendsson):

Man diskuterer ikke med formanden, og den rette omtale af disse personer her har jeg givet taleren besked om.

Freddy Madsen (DKP):

Undskyld, hr. Bertel Haarder og undervisningsministeren. Og de står fortsat sammen i dansk politik.

Man kunne få det indtryk af den fremstilling, som hr. Bertel Haarder gav her fra talerstolen, at det nu var ham, der efter måske god højskolemanér var blevet bøjelig og føjelig, men efter vores opfattelse forholder det sig nu noget anderledes, for man skal også se lidt på proportionerne i det. Det kommer vel meget godt frem, når det, hr. Bertel Haarder eventuelt skal give køb på, er karakterskalaen i folkeskolen, mens det, undervisningsministeren allerede har givet køb på, er en forbedring af uddannelsesstøtten allerede i 1979. Her har vi nogle af dimensionerne i samarbejdet, også under den forudsætning, at der faktisk kunne skabes et andet flertal i dette ting. Det er et nyt vidnesbyrd om, hvad den SV-regering, vi nu har fået, betyder.

Og så til allersidst til hr. J. K. Hansen. Jeg synes, det er et stift stykke, det, han her fører frem. Der er en række partier, der har indgået dette folkeskoleforlig, og så har alle andre faktisk i den forbindelse at holde deres kæft og i øvrigt følge det, de fem partier bliver enige om for lukkede døre. For vores skyld må hr. J. K. Hansen og socialdemokratiet diskutere og snakke, med hvem de vil, men at fratage mere end 60 mandater her i folketinget retten til også at sige deres barske mening om, hvad det er, de sidder og laver bag de nedrullede gardiner, det kan han nu engang ikke. Konsekvensen, hvis hr. J. K. Hansens linje skulle følges, ville i realiteten være,